

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/380/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3612203716
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 05. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Lichnerová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3612203716.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Oľgy Lichnerovej a sudkýň JUDr. Ivety Martinákovovej a JUDr. Alice Beňovej v právnej veci navrhovateľa: BL V. debť, s.r.o., so sídlom v L., Y. č. XX, A.: XXXXXXXX, zastúpeného C. kanceláriou R. - Y., s.r.o., so sídlom v L., Y. č. XX proti odporcovi G. P., bytom v L., M. R. Y. č. XXX/XX, za účasti Občianske združenie slovenských spotrebiteľov AZ, so sídlom v Skalici, Petrovská č. 10, IČO: 42264154 ako vedľajšieho účastníka na strane odporcu, zastúpeného JUDr. E. F., advokátom so sídlom v M. D., X. E. C. č. 1, o zaplatenie XXX,XX eur s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Partizánske zo dňa 12.novembra 2012, č. k. 5C/61/2012-123 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a.**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa konanie v časti o zaplatenie sumy 232,94 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 232,94 eur od 12.12.2010 do zaplatenia zastavil. Odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 174 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 60,12 eur od 12.07.2009 do zaplatenia, zo sumy 80,11 eur od 12.08.2009 do zaplatenia, zo sumy 33,77 eur od 12.09.2009 do zaplatenia s tým, že na zaplatenie prisúdenej sumy s príslušenstvom povolil súd odporcovi splátky v sume 20 eur mesačne splatné vždy do 15. dňa v mesiaci počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozsudku pod hrozbou straty výhody splátok v prípade nezaplatenia čo len jednej z nich. V prevyšujúcej časti súd návrh navrhovateľa zamietol. Odporcovi náhradu trov konania voči navrhovateľovi nepriznal. Navrhovateľ uložil povinnosť nahradiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu trovy konania v sume 25,79 eur na účet JUDr. E. F., advokáta so sídlom v M. D., X. E. C. č. 1, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Súd vrátil navrhovateľovi zodpovedajúcu časť súdneho poplatku z návrhu v sume 14 eur prostredníctvom Daňového úradu Bratislava. Vychádzal zo zistení, zo zmluvy o pripojení zo dňa 06.06.2009 v znení dodatku k nej zistil, že bola uzavretá medzi spoločnosťou T-Mobile Slovensko, a.s., IČO: 35705019, so sídlom v Bratislave, Vajnorská č. 100/A, ako poskytovateľom na jednej strane a odporcom ako zákazníkom na strane druhej podľa § 43 a nasl. zákona č. 610/2003 Z. z. o elektronických komunikáciách v znení neskorších predpisov a podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka; odporca túto zmluvu uzatvoril ako fyzická osoba - nepodnikateľ; na základe zmluvy sa poskytovateľ zaviazal pre odporcu dodávať telekomunikačné služby dojednané v tejto zmluve na území Slovenskej republiky, tiež poskytovateľ na základe tejto zmluvy poskytol odporcovi ako užívateľovi tzv. SIM kartu č. 8942102180009540271 a to za účelom umožnenia prihlásenia sa odporcovi do siete poskytovateľa a používania služieb v programe "Superhit Nonstop"; SIM karte bolo pridelené telefónne číslo 0911118367; k uvedenej zmluve o pripojení bol medzi rovnakými účastníkmi uzavretý dodatok, predmetom ktorého bola aktivácia uvedeného programu

služieb k vyššie uvedenej SIM karte (bod 1 písm. a/ dodatku), ďalej záväzok poskytovateľa zabezpečiť odporcovi predaj zľavneného mobilného telefónu zn. Sony Ericsson K 770i black za zľavnenú kúpnu cenu 1 eur vrátane DPH (bod 1 písm. b/ dodatku), pričom odporca sa zaviazal, že po dobu viazanosti 24 mesiacov nepožiada o vypojenie SIM karty z prevádzky a že sa nedopusť takého konania a ani neumožní také konanie, na základe ktorého by poskytovateľovi vzniklo právo zrušiť zmluvu o pripojení odstúpením od nej alebo právo vypovedať zmluvu o pripojení z dôvodov porušenia povinnosti zo strany odporcu (bod 2 dodatku), ďalej záväzok odporcu riadne a včas platiť cenu služieb podľa zvoleného programu služieb v sume 34,90 eur mesačne (bod 1 písm. d/ dodatku); v prípade porušenia zmluvných povinností zo strany odporcu (najmä hociktorej povinnosti uvedenej v bode 1 písm. b/ alebo v bode 2 a 3 dodatku alebo v článku 3 bod 3.6 všeobecných podmienok alebo v článku 5 bod 5.2 písm. a/ až c/ všeobecných podmienok) a následného vypojenia SIM karty zo strany poskytovateľa strany dojednali povinnosť odporcu uhradiť poskytovateľovi zmluvnú pokutu v sume 331,94 eur (10.000,02 Sk), pričom zaplatením akejkoľvek zmluvnej pokuty nemalo zaniknúť právo poskytovateľa na náhradu škody v plnom rozsahu, ktorá mu vznikla porušením povinností, na ktorú je viazaná zmluvná pokuta a odporca sa súčasne zaviazal uhradiť poskytovateľovi náhradu škody presahujúcu sumu zmluvnej pokuty (bod 3 dodatku); dodatok bol uzavretý na dobu určitú a to na dobu viazanosti v trvaní 24 mesiacov (bod 5 dodatku); v dodatku bolo dojednané, že jeho platnosť a účinnosť nastáva dňom jeho podpísania zmluvnými stranami (bod 5 dodatku) a tvorí neoddeliteľnú súčasť zmluvy o pripojení (bod 6 dodatku). Zo všeobecných podmienok poskytovania verejných elektronických komunikačných dátových služieb spoločnosti T-Mobile Slovensko, a.s. súd zistil, že nadobudli platnosť a účinnosť dňa 01.02.2009. Z faktúr č. 7011175001 splatnej dňa 11.12.2010 na sumu 331,94 eur, č. 7905985023 splatnej dňa 11.07.2009 na sumu 60,12 eur, č. 7906932361 splatnej dňa 11.08.2009 na sumu 80,11 eur, č. 7907956377 splatnej dňa 11.09.2009 na sumu 35,43 eur a č. 7909062914 splatnej dňa 11.10.2009 na sumu 1,66 eur, súd zistil, že nimi právny predchodca navrhovateľa vyúčtoval odporcovi cenu poskytnutých služieb spolu v sume 174 eur, poplatky za oneskorenie platby v sume 3,32 eur a zmluvnú pokutu v sume 331,94 eur za zúčtovacie obdobie od 22.10.2010 do 21.11.2010. Z prehľadu cien mobilných telefónov v období od 01.06.2009 do 30.06.2009 súd zistil, že predajná cena mobilného telefónu zn. Sony Ericsson K770i predstavovala 100 eur. Z činnosti súdu je známe, že obchodná spoločnosť T-Mobile Slovensko, a.s., IČO: 35705019, so sídlom v Bratislave, Vajnorská č. 100/A, zanikla výmazom z obchodného registra dňa 01.07.2010 v dôsledku zlúčenia s obchodnou spoločnosťou Slovak Telekom, a.s., IČO: 35763469, so sídlom v Bratislave, Karadžičova č. 10, ktorá sa stala jej univerzálnym právnym nástupcom. Zo zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 07.12.2011 v spojení s prílohou č. 2 k zmluve súd zistil, že Slovak Telekom, a.s., ako postupca postúpil svoju pohľadávku voči odporcovi v sume 509,26 eur z titulu služieb a zmluvnej pokuty na navrhovateľa a to dňom podpisu zmluvy; zo zmluvy vyplýva, že predmetom postúpenia boli peňažné pohľadávky vzniknuté na základe zmlúv o pripojení uzavretých medzi postupcom a jeho klientmi ako dlžníkmi so všetkými právami s nimi spojenými, pričom každá jedna pohľadávka platne vznikla, riadne existuje, vznikla na základe príslušnej zmluvy o pripojení a je špecifikovaná menom, priezviskom, rodným číslom, bydliskom dlžníka, výškou k rozhodujúcemu dňu, dátumom splatnosti, variabilným symbolom faktúry a referenčným číslom dlžníka (článok I bod 1 písm. a/ a b/ zmluvy; článok II bod 1 zmluvy). V prejednávanej veci dospel súd po takto vykonanom dokazovaní k záveru, že návrh navrhovateľa je čiastočne dôvodný a nie je možné mu po čiastočnom zastavení konania vyhovieť v časti uplatnenej zmluvnej pokuty a v časti uplatnenej náhrady škody. Súd mal preukázané že právny predchodca navrhovateľa T-Mobile Slovensko, a.s., uzavrel s odporcom zmluvu o pripojení zo dňa 06.06.2009, na základe ktorej poskytoval odporcovi elektronické komunikačné služby. S účinnosťou od 01.11.2011 došlo k zmene právnej úpravy zmluvy o pripojení (zákon č. 351/2011 Z. z.), táto zmena však nemala dopad na prejednanú vec, pretože k využívaniu služieb právneho predchodcu navrhovateľa odporcom došlo v celom rozsahu len za účinnosti predchádzajúcej právnej úpravy (zákon č. 610/2003 Z. z.). Sporná zmluva o pripojení bola uzavretá po 01.01.2008, preto súd na právny vzťah navrhovateľa a odporcu aplikoval príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách účinné od 01.01.2008, súčasne tvrdené porušenie zmluvy a nárok na zmluvnú pokutu a náhradu škody mal právnomu predchodcovi navrhovateľa vzniknúť až po tomto dátume. Právny vzťah medzi navrhovateľom a odporcom založený zmluvou o pripojení posúdil súd ako občianskoprávny vzťah. Odporca uzavrel zmluvu ako fyzická osoba bez oprávnenia na podnikanie. Súd mal preukázané, že pohľadávka z titulu neuhradených služieb a zmluvnej pokuty vzniknutá na základe predmetnej zmluvy o pripojení bola postúpená zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 07.12.2011 na navrhovateľa. Z dokazovania súčasne vyplýva, že odporca využíval služby právneho predchodcu navrhovateľa, cenu poskytnutých služieb splatných v období od júla 2009 do októbra 2009 fakturoval právny predchodca navrhovateľa odporcovi spolu v sume 174 eur, ktoré odporca riadne

a včas neuhradil. Preto súd uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 174 eur ako neuhradenú cenu za poskytnuté elektronické komunikačné služby. Nakoľko odporca je v omeškaní s plnením peňažného dlhu uložil mu súd aj povinnosť zaplatiť navrhovateľovi i úroky z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 60,12 eur od 12.07.2009 do zaplatenia, zo sumy 80,11 eur od 12.08.2009 do zaplatenia a zo sumy 33,77 eur od 12.09.2009 do zaplatenia. Pri určení výšky úrokov z omeškania vychádzal súd zo základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky, ktorá ku dňu 12.07.2009, ku dňu 12.08.2009, resp. ku dňu 12.09.2009 (prvý deň omeškania odporcu s dlžnou sumou, t.j. deň nasledujúci po splatnosti jednotlivých faktúr za služby) predstavovala 1 % ročne (1 % + 8 % = 9 %), navrhovateľovi tak vzniklo právo na úroky z omeškania vo výške 9 % ročne. Úroky z omeškania prisúdil súd navrhovateľovi od uvedených dní, ktoré predstavujú deň nasledujúci po splatnosti jednotlivých faktúr za služby kedy sa odporca dostal do omeškania z ich úhradou. Súd súčasne podľa § 160 ods. 1 O.s.p. povolil odporcovi splácať navrhovateľovi prisúdenú sumu s príslušenstvom v splátkach po 20 eur mesačne a podmienky ich splatnosti určil tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku, keď pri rozhodovaní vychádzal z osobných a majetkových pomerov odporcu, ktorý je nezamestnaný, evidovaný na úrade práce, nepoberá dávku v hmotnej núdzi, nemá žiadny príjem, s priateľkou čakajú narodenie dieťaťa, nehnuteľnosti ani cenné hnutelné veci nevlastní, pričom podľa názoru súdu povolenie splácania prisúdenej sumy s príslušenstvom v splátkach nezasiahne neprimerane do hospodárskych pomerov navrhovateľa. V prevyšujúcej časti súd návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietol z nižšie uvedených dôvodov. Súd zamietol návrh v časti uplatnených poplatkov "za oneskorenie platby" v sume 3,32 eur (2 krát po 1,66 eur), pretože dojednanie takýchto poplatkov s odporcom navrhovateľ žiadnym spôsobom nepreukázal. Po vykonanom dokazovaní dospel súd k záveru, že zmluvnú pokutu v sume 331,94 eur s príslušenstvom neuplatnil navrhovateľ dôvodne. Pre prípad porušenia špecifikovaných zmluvných povinností (najmä nezaplatenie ceny služieb riadne a včas počas doby viazanosti) dojednali právny predchodca navrhovateľa a odporca v zmluve o pripojení zmluvnú pokutu v sume 331,94 eur. Nemožno teda súhlasiť s tvrdením navrhovateľa, že zmluvná pokuta nezabezpečovala dlh odporcu, ale zabezpečovala "benefity, ktoré poskytol jeho právny predchodca odporcovi (dotovaný mobilný telefón a ďalšie poskytnuté odporcovi v službách)", pretože zo žiadneho ustanovenia spornej zmluvy o pripojení nevyplýva záväzok odporcu splatiť navrhovateľovi zľavnenú cenu mobilného telefónu (uzavretie zmluvy o pripojení za takýchto podmienok je potrebné vyhodnotiť len ako obchodnú politiku právneho predchodcu navrhovateľa), preto nemôže dôjsť k porušeniu záväzku, ktorý nevyplýva zo zmluvy. Z dokazovania vyplýva, že odporca neplatil cenu poskytnutých služieb riadne a včas. Je zrejme, že spornú zmluvu o pripojení možno súčasne charakterizovať ako spotrebiteľskú zmluvu a na odporcu je potrebné hľadieť ako na spotrebiteľa, pretože pri jej uzavieraní nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, teda na právny vzťah založený zmluvou o pripojení je potrebné aplikovať aj príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka). Podľa názoru súdu uvedený záver vyplýva zo skutočnosti, že tzv. spotrebiteľské zmluvy nepredstavujú osobitný zmluvný typ aplikovateľný len na občianskoprávne vzťahy, naopak príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka je potrebné aplikovať na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ bez ohľadu na to, či ide o občianskoprávny alebo obchodnoprávny vzťah (vyplýva to najmä z toho, že ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách sú systematicky zaradené vo všeobecnej časti Občianskeho zákonníka a teda nepredstavujú osobitný zmluvný typ zo záväzkovej časti). Navrhovateľ právo na zaplatenie zmluvnej pokuty odvíja od spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sú ako tzv. typové zmluvy uzavierané vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy a teda i dojednanie o zmluvnej pokute podstatným spôsobom neovplyvňuje. Nejde teda o individuálne dojednané zmluvné ustanovenie (§ 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka). V danej veci zmluvnú pokutu tak ako je dojednaná v spornej zmluve o pripojení považuje súd ako neprimeranú sankciu, a to s poukazom na viaceré aspekty. Z hľadiska času dodávateľ vôbec nerozlišuje situáciu, keď v dôsledku nezaplatenia ceny dôjde k ukončeniu zmluvy napríklad jeden mesiac pred uplynutím doby viazanosti a prípadom, keď spotrebiteľ nezaplatí cenu hneď v prvý mesiac viazanosti, teda na jeho začiatku. Rovnako je bez akéhokoľvek významu to, akú cenu služieb spotrebiteľ nezaplatí, t.j. či nezaplatí napríklad len cenu dojednaného mesačného poplatku, alebo nezaplatí cenu v dôsledku prekročenia tejto sumy aj niekoľkonásobne vyššiu (v tomto smere dodávateľ až do prerušenia služby spotrebiteľa nijako neobmedzuje). Zmluvná pokuta patrí dodávateľovi podľa zmluvného dojednania aj v prípade ak nedôjde k ukončeniu zmluvy, pretože stačí len úkon spotrebiteľa, ktorý smeruje k ukončeniu zmluvy, pričom ukončenie ako také vôbec nemusí ani nastať. Ďalším aspektom je aj samotná výška zmluvnej pokuty vo vzťahu k predmetu zmluvy. V zmluve o pripojení v znení dodatku k nej predstavuje výška povinného mesačného poplatku sumu 34,90 eur. Pri dobe viazanosti 24 mesiacov predstavuje dodávateľom garantované poskytovanie služieb povinnosť odporcu zaplatiť za tieto služby najmenej sumu 837,60

eur (24 x 34,90 eur). Zmluvná pokuta bola pritom dojednaná v sume 331,94 eur, čo predstavuje takmer 40 % z celkovej hodnoty povinného zmluvného dobitia; pokiaľ ide o hodnotu zabezpečovanej povinnosti zmluvná pokuta v sume 331,94 eur zabezpečovala zaplatenie dojednaného mesačného poplatku v sume 34,90 eur (teda takmer 10-násobok jeho hodnoty). Takáto výška zmluvnej pokuty podľa názoru súdu predstavuje neprímerane vysokú sankciu za nesplnenie povinností, ku ktorým sa zaplatenie zmluvnej pokuty dojednálo. Je pritom zrejmé, že navrhovateľ odvíja právo na zaplatenie zmluvnej pokuty najmä od nesplnenia povinnosti zaplatiť splatné faktúry za poskytnuté služby počas trvania zmluvy. Po vyčerpaní služieb v rámci zvoleného účastníckeho programu pritom dodávateľ už neposkytuje spotrebiteľovi služby za také ceny ako je to v rámci dojednaného programu, preto zmluvná pokuta v tomto rozsahu pôsobí ešte neprímeranejšie. Pre úplnosť je potrebné dodať, že zmluvná pokuta bola dojednaná najmä pre prípad nezaplatenia splatnej ceny za služby riadne a včas, resp. pre prípad porušenia povinností upravených vo vymedzených článkoch zmluvy (dodatku k zmluve), ktoré nesúvisia s predajom mobilného telefónu alebo iného koncového zariadenia, ktorým užívateľ prijíma služby. Preto prípadná predajná cena takéhoto mobilného telefónu alebo koncového zariadenia a výška zľavy nemajú žiadny vplyv na posúdenie primeranosti zmluvnej pokuty. Nebolo zmluvnou povinnosťou odporcu zaplatiť rozdiel týchto cien a je len na obchodnej politike právneho predchodcu navrhovateľa, že takéto zľavy ponúka; preto na hodnotu mobilného telefónu súd pri rozhodovaní neprihliadal, keď navyše je zrejmé, že jeho hodnota bola vzhľadom na plynutie času po uzavretí zmluvy o pripojení nepochybne nižšia ako v čase jej uzavretia. Vzhľadom k tomu, že zmluvná pokuta je dojednaná ako súčasť spotrebiteľskej zmluvy a neprímerane vysoká zmluvná pokuta je sankcionovaná absolútnou neplatnosťou takéhoto dojednania ako neprijateľná zmluvná podmienka, v spotrebiteľských zmluvách preto nie je možné využiť tzv. moderačné právo upravené v § 545a Občianskeho zákonníka. Neprijateľná podmienka je neplatná ako taká, preto nemožno znižovať neplatne dojednanú zmluvnú pokutu. Na základe uvedeného súd uplatnenú zmluvnú pokutu spolu s príslušenstvom z nej ako nedôvodnú zamietol. Po vykonanom dokazovaní dospel súd k záveru, že ani náhradu škody v sume 99 eur neuplatnil navrhovateľ dôvodne. Uplatnená škoda predstavuje podľa navrhovateľa rozdiel medzi predajnou cenou odpredaného mobilného telefónu (100 eur) a jeho akciovou cenou (1 eur). V prejednávanej veci je tento rozdiel 99 eur a tento rozdiel považuje navrhovateľ za škodu vzniknutú porušením povinnosti odporcu. Navrhovateľ poukazuje na skutočnosť, že neplnením záväzku viazanosti zo strany odporcu vznikla na strane jeho právneho predchodcu škoda v sume uvedeného rozdielu medzi predajnou cenou mobilného telefónu a jeho akciovou cenou. Zo skutkového vymedzenia nároku navrhovateľa na náhradu škody teda vyplýva, že sa tejto škody domáha z dôvodu porušenia povinnosti odporcu zotrvať v zmluvnom vzťahu s ním po dobu minimálne 24 mesiacov. Takto skutkovo vymedzený nárok na náhradu škody je potrebné právne posudzovať podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého predpokladom vzniku tzv. všeobecnej občianskoprávnej zodpovednosti za škodu je 1. protiprávny úkon, 2. vznik škody, 3. príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom a vznikom škody a 4. zavinenie. Občianskoprávna zodpovednosť za škodu môže vzniknúť z porušenia zmluvných alebo iných záväzkových povinností, vtedy ide o tzv. zmluvnú alebo záväzkovú zodpovednosť. Môže však vzniknúť aj z porušenia iných zákonom uložených povinností, vtedy ide o tzv. mimozáväzkovú zodpovednosť. Ustanovenie § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka o všeobecnej zodpovednosti za škodu možno aplikovať tak na prípady záväzkovej ako aj mimozáväzkovej zodpovednosti. Pre vznik zodpovednosti za škodu je nevyhnuté kumulatívne splnenie všetkých vyššie uvedených štyroch predpokladov. Pri neexistencii čo len jedného z nich zodpovednosť za škodu nie je daná. Z dokazovania nevyplýva, že odporca porušil povinnosť zotrvať v zmluvnom vzťahu s právnym predchodcom navrhovateľa po dobu 24 mesiacov, pretože nebolo žiadnym spôsobom preukázané, že v dôsledku neplatenia vyúčtovaných služieb riadne a včas (ktoré z dokazovania vyplýva) došlo k ukončeniu zmluvného vzťahu a kedy. Zo žiadneho ustanovenia zmluvy o pripojení však nevyplýva povinnosť odporcu splatiť právnemu predchodcovi navrhovateľa zľavnenú akciovou cenou mobilného telefónu, preto podľa názoru súdu nemohlo dôjsť k porušeniu záväzku, ktorý nevyplýva zo zmluvy. Pokiaľ ide ďalší predpoklad vzniku zodpovednosti odporcu za škodu a to samotný vznik škody, podľa § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa uhrádza skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk). Občiansky zákonník priamo nevymedzuje pojem skutočnej škody a ušlého zisku. Škoda sa chápe ako ujma, ktorá nastala (prejavuje sa) v majetkovej sfére poškodeného, je objektívne vyjadriteľná všeobecným ekvivalentom, t.j. peniazmi a je teda napravitelná poskytnutím majetkového plnenia, predovšetkým poskytnutím peňazí, ak nedochádza k naturálnej reštitúcii (R 55/1971, s. 151). Skutočnou škodou sa rozumie ujma spočívajúca v zmenšení majetkového stavu poškodeného a reprezentujúca majetkové hodnoty, ktoré bolo nutné vynaložiť, aby došlo k uvedeniu veci do predchádzajúceho stavu (R 55/1971, s. 153). To, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk) je ujmom spočívajúcou v tom, že u poškodeného nedôjde v dôsledku škodnej udalosti k rozmnoženiu

majetkových hodnôt aj keď sa to dalo očakávať s ohľadom na pravidelný beh vecí (R 55/1971, s. 152). Podľa navrhovateľa mu vznikla škoda ako rozdiel medzi predajnou cenou mobilného telefónu a jeho akciovou cenou. Aj keď odporca neplatil cenu služieb riadne a včas, k vzniku tvrdenej škody navrhovateľa podľa názoru súdu nedošlo. Podľa názoru súdu za škodu nemožno považovať skutočnosť, že v rámci svojej obchodnej politiky právny predchodca navrhovateľa predáva mobilné telefóny za nižšiu ako skutočnú cenu. Účel sledovaný navrhovateľom podaným návrhom bolo možné dosiahnuť iným spôsobom (napr. podmienením právneho úkonu). Rozdiel medzi predajnou a akciovou cenou mobilného telefónu tak nie je následkom protiprávneho úkonu odporcu, ale výsledkom zmluvného konsenzu medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporcom. Tento zmluvný konsenzus nemôže byť zo strany navrhovateľa reparovaný prehodnotením jeho rozhodnutia, ak sa nesplnia jeho očakávania, ktoré do zmluvného vzťahu s odporcom vkladal. K protiprávnemu zmenšeniu majetku navrhovateľa nedošlo, pretože tento za mobilný telefón dostal dojednanú kúpnu cenu. Podľa názoru súdu nemožno v dôsledku tvrdeného porušenia povinnosti odporcu zotrvať v zmluvnom vzťahu dojednaný čas prehodnocovať predtým uzavreté zmluvné dojednanie (inými slovami porušením povinnosti musí škoda vzniknúť, teda porušenie povinnosti nemôže byť podnetom na prehodnocovanie skôr uzavretých zmluvných dojednaní). V prejednávanej veci nebolo navyše preukázané, že k porušeniu tvrdenej povinnosti odporcu skutočne došlo. S vyššie uvedeným záverom je súčasne spojené aj nesplnenie ďalšieho predpokladu vzniku zodpovednosti odporcu za škodu a to príčinná súvislosť medzi porušením povinnosti a vznikom škody (kauzálny nexus), pretože aj v prípade zavineného nezotrvania odporcu v zmluvnom záväzku po dojednanú dobu, dôvodom tvrdeného zmenšenia majetku navrhovateľa (ako uplatnenej škody) by nebol tento protiprávny úkon, ale kúpna zmluva s odporcom, v rámci ktorej navrhovateľ dostal od odporcu dojednanú kúpnu cenu. Čo sa týka prípadného nároku na náhradu škody, tu navrhovateľ podľa názoru súdu nepreukázal ani aktívnu vecnú legitimitáciu na takýto nárok, pretože zmluvou o postúpení pohľadávok bola postúpená pohľadávka z titulu zmluvnej pokuty a nie z titulu náhrady škody. Ide o dve odlišné pohľadávky, v zmluve o postúpení pohľadávok bola riadne špecifikovaná pohľadávka, ktorá bola postúpená navrhovateľovi, išlo o pohľadávku z titulu zmluvnej pokuty a teda čo sa týka nároku na náhradu škody, navrhovateľ nepreukázal, že je nositeľom takéhoto hmotnoprávneho nároku (§ 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Na uvedenom nič nemení ani ustanovenie § 524 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého s postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené, pretože medzi tieto práva patria najmä práva zo zabezpečenia pohľadávky a nie práv na náhradu škody, ktoré by muselo byť v zmluve o postúpení pohľadávok výslovne uvedené. Pokiaľ sa navrhovateľ pri posudzovaní prejednávanej veci domáhal analogickej aplikácie § 3a nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov, na toto podľa názoru súdu neboli splnené podmienky, pretože nešlo o poskytnutie peňažných prostriedkov spotrebiteľovi a na použitie analógie neboli splnené podmienky § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Ani ďalšie námietky navrhovateľa (napr. že odporca mal možnosť ovplyvniť výšku dojednanej zmluvnej pokuty a to formou výberu typu zmluvy alebo konkrétneho mobilného telefónu, resp. že prijateľnosť zmluvnej pokuty je potrebné posudzovať podľa okolností v čase vzniku zmluvy) nemohli ovplyvniť rozhodnutie súdu, pretože vychádzajú z nesprávneho predpokladu, že dojednaná zľavnená cena mobilného telefónu nebola obchodnou politikou právneho predchodcu navrhovateľa, ale predstavovala akúsi dotáciu odporcu, ktorú by mal tento navrhovateľovi vrátiť (hoci žiadna takáto povinnosť zo samotnej zmluvy o pripojení nevyplýva). Na rozhodnutie súdu nemohol mať vplyv súhlas odporcu so splácaním uplatnenej sumy v splátkach. Nárok navrhovateľa uplatnený v prejednávanej veci nie je možné právne účinným spôsobom uznať, pretože by na to podľa názoru súdu neboli splnené podmienky. V prejednávanej veci ide o spor, ktorý účastníci konania nemôžu skončiť súdnym zmierom (§ 153a ods. 3 O.s.p.), pretože uzavretý zmier by bol podľa názoru súdu v rozpore s právnymi predpismi (§ 99 ods. 2 O.s.p.). Navrhovateľ sa podľa názoru súdu voči odporcovi domáhal plnenia, ktoré je v rozpore s právnymi predpismi (najmä § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka). Na základe uvedeného súd návrh navrhovateľa v prevyšujúcej časti ako nedôvodný zamietol. Právne vec posúdil podľa § 42 ods. 1 písm. a/, ods. 4 písm. b/, § 43 ods. 1, 2 zák. č. 610/2003 Z. z. o elektronických komunikáciách, § 78 ods. 9 zák. č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1 a 2, ods. 4 písm. r/, ods. 5, ods. 10, § 54 ods. 1, 2, § 544 ods. 1 a 2, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 nar. vl. č. 87/1995 Z. z., § 160 ods. 1 O.s.p.. O trovách konania vo vzťahu navrhovateľ a odporca rozhodol súd podľa § 142 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého, ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo v spojení s § 146 ods. 2 prvá veta O.s.p., podľa ktorého, ak niektorý z účastníkov zaviniť, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy. Vzhľadom na predmet konania a rozhodnutie súdu bol odporca v konaní pomerne úspešnejší (návrhu bolo vyhovené v časti o zaplatenie sumy 177,32

eur s príslušenstvom a bol zamietnutý, resp. konanie bolo zastavené zo zavinenia navrhovateľa v časti o zaplatenie 331,94 eur s príslušenstvom) a preto mu vzniklo právo na pomernú náhradu trov konania. Keďže však odporca žiadny návrh na rozhodnutie o trovách konania nepodal a žiadne trovy konania mu ani nevyplyvajú zo súdneho spisu, súd mu náhradu trov konania voči navrhovateľovi nepriznal. O trovách konania vo vzťahu navrhovateľ a vedľajší účastník na strane odporcu rozhodol súd podľa § 146 ods. 2 prvá veta O.s.p. a § 93 ods. 4 prvá veta O.s.p., podľa ktorého v konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník v spojení s § 142 ods. 2 O.s.p. Nakoľko čiastočné zastavenie konania procesne zaviniť navrhovateľ, resp. v časti uplatnenej sumy bol zamietnutím návrhu neúspešný, právo na náhradu pomernej časti trov konania vzniklo odporcovi, vzniklo právo na náhradu pomernej časti trov konania aj vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu, ktorý bol v konaní zastúpený právnym zástupcom z radov advokátov a uplatnil náhradu trov konania za poskytnuté právne služby. Zo žiadneho ustanovenia právneho poriadku nevplyva obmedzenie vedľajšieho účastníka dať sa v konaní zastúpiť právnym zástupcom z radov advokátov. Pri rozhodovaní o jeho trovách konania posudzuje súd len účelnosť ich vynaloženia. Vzhľadom na to, že aj námietky vznesené v konaní vedľajším účastníkom na strane odporcu viedli v konečnom dôsledku k čiastočnému späťvzatiu návrhu a v časti bol návrh zamietnutý z argumentačne čiastočne obdobných dôvodov ako ich vzniesol vedľajší účastník na strane odporcu, jeho náklady vynaložené na právnu pomoc považoval súd za vynaložené účelne. V prejednávanej veci preto vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu vzniklo právo na pomernú náhradu trov konania voči navrhovateľovi. Z hľadiska náhrady trov konania bol navrhovateľ úspešný v časti o zaplatenie sumy 174 eur, t.j. 34,16 %, v časti o zaplatenie sumy 335,26 eur bol tak úspešný odporca, t.j. 65,83 %, preto odporcovi (resp. vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu) vzniklo právo na náhradu 31,67 % (65,83 % - 34,16 %) jeho účelne vynaložených trov. Pri rozhodovaní o trovách konania vychádzal súd z celej pôvodne uplatnenej sumy 509,26 eur bez príslušenstva. Účelne vynaložené trovy konania vedľajšieho účastníka na strane odporcu tak pozostávajú z trov právneho zastúpenia za dva úkony právnych služieb - 1. prevzatie a príprava zastúpenia v sume 34,86 eur spolu s režijným paušálom v sume 7,63 eur a 2. vyjadrenie k návrhu v sume 34,86 eur spolu s režijným paušálom v sume 7,63 €, spolu trovy konania vedľajšieho účastníka v sume 84,98 eur, z ktorých 31,67 % predstavuje sumu 26,91 eur, ktoré je navrhovateľ v zmysle § 149 ods. 1 O.s.p. povinný zaplatiť právnenému zástupcovi vedľajšieho účastníka na strane odporcu. V prejednávanej veci vznikla navrhovateľovi podaním návrhu na súd poplatková povinnosť v sume 30,50 eur (6 % zo základu poplatku 509 eur), súdny poplatok navrhovateľ riadne zaplatil. Poplatková povinnosť navrhovateľa po zastavení konania v časti (obmedzení predmetu poplatkového úkonu) predstavuje sumu 16,50 eur (6 % zo základu poplatku 276 eur). Keďže navrhovateľ po podaní návrhu obmedzil pred prvým pojednávaním predmet poplatkového úkonu, vrátil mu súd zodpovedajúcu časť súdneho poplatku v sume 14 eur (30,50 eur mínus 16,50 eur), pričom realizáciu jeho vrátenia vykoná po právoplatnosti tohto uznesenia Daňový úrad Bratislava. Zodpovedajúcu časť súdneho poplatku súd nekrátil, pretože ide podľa názoru súdu o samostatný inštitút poplatkového práva, ktorý nie je zhodný s pojmom "poplatok" ani s pojmom "časť poplatku (preplatok)" v zmysle § 11 ods. 4 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a krátenie zodpovedajúcej časti súdneho poplatku zákon č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch neupravuje, súčasne ide o normu verejného práva, ktorá nepripúšťa rozširujúci výklad ani analógiu pri ukladaní povinností (čl. 2 ods. 2 Ústavy SR v spojení s čl. 59 ods. 2 Ústavy SR s čl. 152 ods. 4 Ústavy SR).

Proti tomuto rozsudku v celom rozsahu podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ. Dôvodil tým, že súd prvého stupňa neuviedol žiadny konkrétny argument, na základe ktorého považuje dojednanie o zmluvnej pokute za neprijateľnú zmluvnú podmienku a rovnako neuviedol, v čom spočíva nerovnováha práv a povinností strán Dodatku k Zmluve o pripojení. Namietal, že súd prvého stupňa sa vôbec nevyporiadal so skutočnosťou, že zmluvná pokuta zabezpečuje jednak zvýhodnenú cenu poskytnutého mobilného zariadenia a jednak benefit, ktorý odporca získal v prípade, ak sa zaviazal na užívanie služieb počas 24 mesiacov. Aplikáciou argumentov uvedených súdom možno dôjsť až k záveru, že dojednanie akejkoľvek zmluvnej pokuty pre prípad porušenia zmluvnej povinnosti zo strany spotrebiteľa je dojednaním absolútne neplatným, nakoľko súd naň prihliada ex offo. Súd poskytuje predmetným rozsudkom ústavne nekonformný výklad ustanovení Občianskeho zákonníka, zasahujúci do zásady zmluvnej slobody, na ktorej je postavené súkromné právo Slovenskej republiky. Mal za to, že dojednanie o zmluvnej pokute je len zabezpečenie prospechu poskytnutého odporcovi. Uplatnenie práva na zaplatenie zmluvnej pokuty, ktoré odporcovi vzniklo až porušením primárnej povinnosti odporcu platiť cenu poskytnutých služieb riadne a včas, nemožno považovať za nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, ako tvrdí súd. K tvrdeniu súdu prvého stupňa o tom, že zmluvné

podmienky, na základe ktorých si uplatňuje svoj nárok, už boli vyhlásené za neprijateľné rozsudkom Okresného súdu Bardejov zo dňa 06.12.2011, č. k. 4C/162/2011-28 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 16Co/32/2012, zo dňa 15.03.2012, poukázal na uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 21.03.2013, č.k. 6Co/325/2012-59. Súd teda na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávne vec posúdil právne, keď sa dostatočne nevysporiadal so zvýhodnenou kúpnu cenou mobilného telefónu a hodnotou benefitu, ktorý bol zabezpečený zmluvnou pokutou. K výpočtu dojednanej zmluvnej pokuty uviedol, že na základe zmluvy o pripojení odporca získal mesačne 6000 minút volaní za cenu 34,90 eur mesačne, namiesto štandardnej ceny 0,163 eur s DPH/min.. Celková hodnota poskytnutého benefitu je 23 472 eur cena za poskytnuté minúty bez zľavy a 5 025,6 eur cena za poskytnuté minúty so zľavou. Celková hodnota poskytnutého benefitu je potom oveľa viac ako zmluvná pokuta, ktorá bola dojednaná vo výške 331,94 eur. K tvrdeniu súdu o neunesení dôkazného bremena ďalej uviedol, že navrhovateľ tvrdil, že odporca bol povinný zaplatiť zmluvnú pokutu z dôvodu nedodržania povinnosti zotrvať v zmluvnom vzťahu počas celej doby viazanosti. Navrhovateľ v žalobe a následnom vyjadrení riadne špecifikoval povinnosť, ktorú odporca porušil, keď uviedol, že odporca nespĺnil svoju povinnosť riadne a včas uhrádzať cenu za poskytnuté služby, bolo jeho koncové zariadenie vypojené z prevádzky, čím odporca porušil jeho povinnosť zotrvať v zmluvnom vzťahu po dohodnutú dobu viazanosti, resp. zdržať sa konania, ktoré by malo za následok vypojenie koncového zariadenia z prevádzky. Zdôraznil, že pri posudzovaní dôkazného bremena treba rešpektovať tzv. negatívnu dôkaznú teóriu, t. j. pravidlo, že neexistencia neplnenia si povinností majúca trvajúci charakter sa zásadne nepreukazuje. Nie je možné zo strany súdu následne sankcionovať navrhovateľa za nepreukázanie nesporných skutočností medzi účastníkmi konania, nepriznaním uplatneného nároku. Namietal, že zo strany súdu tak došlo k procesnému znevýhodneniu žalobcu, a tým k zásadnému porušeniu rovného postavenia účastníkov konania garantovaného ust. § 18 O.s.p. , ako aj čl. 47 ods. 3 Ústavy SR. K tvrdeniu súdu o neplatnosti dojednania zmluvnej pokuty poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 19.03.2013, č. k. 9Co/31/2012-157, v ktorom konajúci súd uvádza, že sa nestotožňuje s právnym názorom vysloveným v rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 16.04.2012, č. k. 16Co/33/2012, keď výšku dojednanej zmluvnej pokuty v čase uzatvorenia spotrebiteľskej zmluvy považoval za primeranú výške zabezpečenej sumy, ako aj výške zodpovedajúcej súhrnu prípadných škôd, ktoré možno očakávať v prípade porušenia zmluvnej povinnosti, nie sú splnené podmienky pre záver o neprijateľnosti zmluvnej podmienky podľa § 53 ods. 4 písm. k/, ods. 5 Občianskeho zákonníka v teraz platnom znení, a pre záver o neprimeranosti zmluvnej podmienky upravujúcej sankciu za nespĺnenie záväzku spotrebiteľa nestačí len záver o tom, že táto zmluvná podmienka nebola individuálne dojednaná. K trovám vedľajšieho účastníka poukázal na neúčelnosť uplatnených a priznaných trov právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka na strane odporcu. Vedľajší účastník je v tomto prípade združenie, založené za účelom ochrany spotrebiteľov. Združenie, ktorého hlavnou náplňou jeho činnosti je ochrana spotrebiteľov, má zákonom priznané zvýhodnené postavenie voči ostatným občianskym združeniam už tým, že v konaní nemusí preukazovať právny záujem na výsledku sporu (ust. § 93 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku). Uvedené procesné právo zákon viaže iba na občianske združenie, ktorého hlavnou činnosťou je ochrana práv spotrebiteľa z dôvodu ich odbornej pripravenosti a zákonného splnomocnenia na zastupovanie spotrebiteľov v správnom a súdnom konaní. Výkonom ochrany spotrebiteľských práv združenie napĺňa svoje vlastné poslanie, za účelom ktorého bolo založené, či už v súdnom alebo správnom konaní. Zámerom zákonodarcu pre zvýhodnenie takejto skupiny občianskych združení pred ostatnými bolo umožnenie, aby mohli vzhľadom na ich odbornú pripravenosť bez potreby právneho zastúpenia zastupovať spotrebiteľov a chrániť ich práva a záujmy v konaní. Z hlavnej úlohy a cieľu spotrebiteľského združenia vyplýva, že dané združenie by malo disponovať takým personálnym substrátom, ktorý je schopný poskytnúť právne služby a s prehľadom sa orientovať v oblasti spotrebiteľského práva. Nepopiera ústavne zaručené právo vedľajšieho účastníka na právnu pomoc, avšak spochybňuje účelnosť vynaložených trov na právne zastúpenie ako subjektu odborne spôsobilého, znalého danej problematiky, a z toho dôvodu aj zákonom privilegovaného subjektu. Tým, že vedľajší účastník žiada priznať trovy právneho zastúpenia, priznáva, že odporcovi neposkytol pomoc pri ochrane jeho práv ako spotrebiteľa, čo je jeho základným poslaním. Z uvedeného vznikajú pochybnosti o účelnosti a dôvodoch vstupu vedľajšieho účastníka do konania, ktorý už pri vstupe do konania bol zastúpený advokátom, hoci ešte nevedel, o akú právnu vec ide. Sám vedľajší účastník neposkytoval ochranu práv žalovanému ako spotrebiteľovi, na základe čoho mal pri vstupe do konania zákonom priznané favorizované postavenie medzi ostatnými združeniami. Vedľajší účastník, odborne spôsobilý subjekt, vo svojej argumentácii poukázal iba na ustanovenia a rozhodnutia, týkajúce sa spotrebiteľských zmlúv, na ktoré je súd povinný prihliadať z úradnej povinnosti, nezávisle od účasti spotrebiteľského združenia ako vedľajšieho účastníka na strane odporcu. Vedľajší účastník teda do

konania neprinesol žiaden prínos, vo svojom vyjadrení, ako aj v mnohých iných konaniach žiadal návrh zamietnuť z dôvodu neprijateľnosti zmluvných podmienok a premlčania nároku, bez vzťahu ku konkrétnemu prípadu. Nepoukázal na inú skutočnosť, na ktorú súdy nemajú povinnosť prihliadať z úradnej povinnosti. Navrhol, aby odvolací súd podľa § 220 O.s.p. rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi sumu 509,26 eur s príslušenstvom a nahradiť mu spoločne a nerozdielne s vedľajším účastníkom trovy konania a vedľajšiemu účastníkovi neprizná trovy konania.

Odporca a vedľajší účastník sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadrili.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce námietky, ktoré boli v odvolaní navrhovateľom vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa. Z daného titulu si v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. osvojuje dôvody napadnutého rozsudku a v podrobnostiach na ne odkazuje. Súd prvého stupňa riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebného na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 120 ods. 1 O.s.p.) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti návrhu, výsledky vykonaného dokazovania správne vyhodnotil (§ 132 O.s.p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite odôvodnil (§ 157 ods. 2 O.s.p.). K odvolacím námietkam navrhovateľa uvádza nasledovné:

Navrhovateľ svojím odvolaním napáda rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu, keď konštatuje, že návrh proti odporcovi súd zamietol v celom rozsahu, namieta nepreskúmateľnosť rozsudku, namieta argumentáciu súdu o neunesení dôkazného bremena. V tomto je odvolanie navrhovateľa zmätočné, nakoľko súd prvého stupňa návrhu navrhovateľa čiastočne vyhovel, teda nezamietol jeho návrh v celom rozsahu, v odôvodnení vôbec neargumentoval o neunesení dôkazného bremena navrhovateľom a rozsudok súdu prvého stupňa je riadne odôvodnený a presvedčivý v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p.. Odvolací súd preto preskúmal len tie odvolacie námietky, ktoré smerovali proti zamietnutiu návrhu navrhovateľa v časti o zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 331,94 eur, v časti zaplatenia poplatkov za oneskorené platby v sume 3,32 eur a proti priznanej náhrade trov konania vedľajšiemu účastníkovi.

Zmluvná pokuta je upravená v tabuľke č. 1 Dodatku k zmluve o pripojení, pričom z bodu 4 tohto Dodatku vyplýva, že v prípade porušenia akejkoľvek povinnosti uvedenej v bode 1 písm. b/ alebo v bode 2 alebo v bode 3 alebo v čl. 3 bod 3.6 Všeobecných podmienok alebo v čl. 5 bod 5.2 písm. a) až c) Všeobecných podmienok, v dôsledku ktorej dôjde k následnému vypojeniu SIM karty zo strany podniku, je účastník povinný uhradiť podniku zmluvnú pokutu uvedenú v tabuľke č. 1 tohto Dodatku, ktorá v sume 331,94 eur. Odvolací súd má za to, že takéto dojednanie o zmluvnej pokute v Dodatku k zmluve o pripojení je neplatné, z dôvodu neprijateľnosti a to z dôvodov, že navrhovateľ právo na zaplatenie zmluvnej pokuty odvíja od spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sú ako tzv. typové zmluvy uzatvárané vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy a teda i dojednanie o zmluvnej pokute podstatným spôsobom neovplyvňuje. Nejde teda o individuálne dojednané zmluvné ustanovenie. Navrhovateľ ako dodávateľ zmluvnú pokutu s odporcom ako spotrebiteľom osobitne nevyjednával. Uvedené dojednanie o zmluvnej pokute spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Pokiaľ ide o spotrebiteľský vzťah má za to, že musí ísť o takú zmluvnú pokutu, ktorá obstoje v rámci povinnej súdnej kontroly neprijateľných podmienok so zreteľom na povahu obsah a všetky osobitosti právneho úkonu, so zreteľom na vzájomné práva a povinnosti účastníkov spotrebiteľskej zmluvy a v neposlednom rade i so zreteľom na sankcionovanie nesplnenia povinností na strane oboch účastníkov zmluvy. Navrhovateľ ako právny nástupca dodávateľa nie je nijako sankcionovaný v súvislosti s prípadným nesplnením povinností na jeho strane. Odvolací súd tiež zdôrazňuje, že takto dojednaná zmluvná pokuta ako neprijateľná podmienka je navrhovateľovi známa, nakoľko právny predchodca navrhovateľa používal len formulárové typové zmluvy a vo viacerých súdnych konaniach už bolo zmluvné dojednanie ohľadne takejto zmluvnej pokuty určené za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Odvolací súd napokon dodáva aj to, že celá Zmluva o pripojení a Dodatok k zmluve

o pripojení sú napísané takým drobným písmom, že jasne a zreteľne ich možno prečítať len lupou. Súd prvého stupňa správne zamietol aj návrh navrhovateľa v časti zaplataenia poplatkov za oneskorené platby v ume 3,32 eur, keď ohľadne týchto poplatkov medzi navrhovateľom a odporcom nebolo žiadne dojednanie. Odvolací súd sa rovnako stotožňuje s právnym názorom, ktorý súd prvého stupňa zaujal vo vzťahu k uplatnenému nároku na náhradu škody zo strany navrhovateľa po pripustení zmeny návrhu, keď tento po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že náhradu škody z dôvodu porušenia povinnosti odporcu zotrvať v zmluvnom vzťahu s ním po dobu minimálne 24 mesiacov neuplatnil dôvodne.

K námietke vstupu vedľajšieho účastníka do konania a priznanej náhrady trov vedľajšiemu účastníkovi odvolací súd uvádza, že spotrebiteľské združenie vstúpilo do konania za vedomia odporcu, teda v súlade s ustanovením § 93 ods. 2 O.s.p.. Súd prvého stupňa rozhodol správne i o náhrade trov konania podľa § 142 ods. 2 O.s.p. , keď vedľajšiemu účastníkovi priznalo pomernú náhradu týchto trov, vzhľadom na čiastočný úspech odporcu. Trovy konania vznikli vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu titulom právneho zastúpenia s tým, že súd prvého stupňa správne pri určení výšky trov právneho zastúpenia, patriacemu vedľajšiemu účastníkovi postupoval podľa vyhl. č. 655/2004 Z. z.. Odvolací súd konštatuje, že nepriznanie trov vedľajšiemu účastníkovi by znamenalo porušenie princípu rovnosti zbraní. Pokiaľ je prípustné, aby samotný navrhovateľ bol právne zastúpený, môže aj vedľajší účastník na strane odporcu si zvoliť právneho zástupcu, ktorý má potom následne právo na náhradu trov konania.

Odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol tak, že úspešnému odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko si náhradu trov neuplatnili v zmysle § 151 ods. 1 O.s.p..

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.